

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ДВНЗ «УЖГОРОДСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ»
НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ
ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

ISSN 2078-1431

ГЕОПОЛІТИКА УКРАЇНИ: ІСТОРІЯ І СУЧАСНІСТЬ

Збірник наукових праць

Випуск 1 (14)

Ужгород
2015

УДК 327 (477)
ББК 66.011.3 (4 Укр)
Г 36

Редакційна рада збірника:

Студеняк І.П.	- доктор фізико-математичних наук, професор (голова)
Луговий В.І.	- доктор педагогічних наук, професор
Лендзель М.О.	- доктор політичних наук, професор
Віднянський С.В.	- доктор історичних наук, професор
Руденко О.М.	- доктор наук з державного управління
Устич С.І.	- доктор соціологічних наук

Редакційна колегія:

Артюмов І.В.	- кандидат історичних наук, доцент (голова)
Кляп М.І.	- кандидат педагогічних наук, доцент (відповідальний редактор)
Вовканич І.І.	- доктор історичних наук, професор
Палінчак М.М.	- доктор політичних наук, професор
Остапець Ю.О.	- кандидат політичних наук, доцент
Динис Г.Г.	- кандидат юридичних наук, доцент
Моца А.А.	- кандидат юридичних наук

*Рекомендовано до друку науковою радою
НН Інституту євроінтеграційних досліджень ДВНЗ «УжНУ»
(протокол № 4 від 4 жовтня 2015 р.)*

***Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу
масової інформації КВ № 20545-10345ПП,
видане Міністерством юстиції України 15.01.2014 р.***

© Навчально-науковий інститут
євроінтеграційних досліджень
ДВНЗ «УжНУ», 2015

MINISTRY OF EDUCATION AND SCIENCE OF UKRAINE
STATE UNIVERSITY «UZHGOROD NATIONAL UNIVERSITY»
EDUCATIONAL AND RESEARCH INSTITUTE
OF EUROPEAN INTEGRATION STUDIES

ISSN 2078-1431

GEOPOLITICS OF UKRAINE: HISTORY AND MODERN TIMES

Collection of scientific papers

Issue 1 (14)

Uzhgorod
2015

UDC 327 (477)

Editorial Council

- I. Studenyak - Doctor of Sciences (Physics and Mathematics), Professor
(Head of the Editorial Council)
- V. Luhovyi - Doctor of Sciences (Pedagogics), Professor
- M. Lendel - Doctor of Sciences (Politology), Professor
- S. Vidnyanskyi - Doctor of Sciences (History), Professor
- O. Rudenko - Doctor of Sciences (Public Administration)
- S. Ustych - Doctor of Sciences (Sociology)

Editorial Board

- I. Artyomov - Candidate of Sciences (History), Associate Professor (Head of the Editorial Board)
- M. Klyap - Candidate of Sciences (Pedagogics), Associate Professor (Executive Editor)
- I. Vovkanych - Doctor of Sciences (History), Professor
- M. Palinchak - Doctor of Sciences (Politology), Professor
- Y. Ostapets - Candidate of Sciences (Politology), Associate Professor
- G. Dynys - Candidate of Sciences (Law), Associate Professor
- A. Motsa - Candidate of Sciences (Law)

This journal is recommended for printing by the Scientific Board of the Educational and Research Institute of European Integration Studies of the Uzhgorod National University (protocol No 4, October, 14, 2015)

***State registration Certificate of journal
KB № 20545-10345IIP was issued by
the Ministry of Justice of Ukraine at January, 15, 2014.***

© Educational and Research Institute
of European Integration Studies
State University «Uzhgorod
National University», 2015

ЗМІСТ

Артёмов Іван. Основні завдання і базові принципи державної регіональної політики	7
Тодоров Ігор, Тодорова Наталія. Українські міжрегіональні відмінності в контексті російської агресії проти України в 2014-2015 рр.	29
Токарь Пётр, Рубан Святослав. Развитие политического диалога между Украиной и Казахстаном	43
Волощук Сергій. Трансформації пріоритетів НАТО в умовах міжнародних криз 2014 - 2015 рр.: український сегмент	59
Кляп Маріанна. Освітні проблеми переселенців зі Сходу України та їх вирішення в Закарпатській області	69
Лукша Олег, Черленяк Іван, Рябоконт Павло. Громадянське суспільство України як фактор сучасних геополітичних процесів та фрактал глобальної «контрвлади»	84
Мателешко Юрій. Анексія Криму Росією та її геополітичні наслідки	119
Менджул Марія. Окремі проблеми бюджетної реформи в Україні та країнах Центрально-Східної Європи	132
Моца Андрій. Щодо окремих політико-правових аспектів вирішення проблеми внутрішньо переміщених осіб в Україні ..	143
Токарь Пётр, Рубан Святослав. Украинско-казахстанские отношения: культурно-гуманитарное и научно-техническое сотрудничество	160
Черленяк Іван, Кривенкова Руслана. Державне управління стратегією суспільної консолідації України на сучасному етапі геополітичної кризи	177
Діус Наталія. Актуальні аспекти вищої освіти України в умовах глобалізації	191
Марина Мірела. Тенденції розвитку міжнародного туризму в умовах глобалізації	200
Onuchko Tatyana. Certain aspects of Regional Security Challenges and Threats in Central Asia	216
ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРІВ	231

CONTENT

Artyomov Ivan. Main tasks and base principles of public regional policy	7
Todorov Ihor, Todorova Natalia. Ukrainian interregional differences in the context of Russian aggression to Ukraine in 2014-2015	29
Tokar Petr, Ruban Svyatoslav. Development of the political dialogue between Ukraine and Kazakhstan	43
Voloshchuk Serhiy. Transformations of NATO's priorities in terms of the international crises 2014 - 2015: the Ukrainian segment	59
Klyap Marianna. Educational problems of migrants from the Eastern Ukraine and their decision in Transcarpathia	69
Luksha Oleh, Cherlenyak Ivan, Ryabokon Pavlo. Civil society of Ukraine as factor of modern geopolitical processes and fractal of global "contra-power"	84
Mateleshko Yuriy. Annexation of Crimea by Russia and its geopolitical consequences	119
Mendzhul Maria. Some problems of budgetary reform in Ukraine and in countries of the Central-Eastern Europe	132
Motsa Andriy. Some political and law aspects of decision of the problem of the inwardly moved persons in Ukraine	143
Tokar Petr, Ruban Svyatoslav. Ukrainian and Kazakhstani relations: cultural, humanitarian, scientific and technical cooperation	160
Cherlenyak Ivan, Kryvenkova Ruslana. Governance Strategy Social Consolidation of Ukraine At The Present Stage Geopolitical Crisis	177
Dius Natalia. Actual aspects of the higher education of Ukraine in the conditions of globalization	191
Maryna Mirela. International tourism trends development in the conditions of globalization	200
Onuchko Tatyana. Certain aspects of Regional Security Challenges and Threats in Central Asia	216
AUTHORS	233

Іван АРТЬОМОВ,
кандидат історичних наук, доцент,
директор НН Інституту
євроінтеграційних досліджень ДВНЗ «УжНУ»

ОСНОВНІ ЗАВДАННЯ І БАЗОВІ ПРИНЦИПИ ДЕРЖАВНОЇ РЕГІОНАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ

У статті розглядається проблематика основних принципів реалізації державної регіональної політики в умовах реформування взаємовідносин центру та регіонів і надання їм більш широких прав з реформування органів місцевого самоврядування та фінансового забезпечення.

Ключові слова: регіональна політика, сучасна модель, прикордонна співпраця.

В статье рассматривается проблематика основных принципов реализации государственной региональной политики в условиях реформирования взаимоотношений центра и регионов, а также предоставление им более широких прав реформирования органов местного самоуправления и их финансового обеспечения.

Ключевые слова: региональная политика, современная модель, приграничное сотрудничество.

The main principles of realization of the state regional policy in the conditions of decentralization are considered in the article.

Keywords: regional policy, modern model, border cooperation.

Мета статті – проаналізувати основні завдання і базові принципи державної регіональної політики.

Виклад основного матеріалу. Головне завдання регіональної політики – створення і зміцнення єдиного економічного простору, забезпечення економічних, соціальних, правових і організаційних основ державності; вирівнювання умов соціально-економічного розвитку,

ефективне використання потенціалу регіонів та їх комплексний екологічний захист.

До стратегічних завдань регіональної політики слід віднести:

1. Підвищення конкурентоспроможності регіонів та зміцнення їх ресурсного потенціалу.
2. Забезпечення розвитку людських ресурсів.
3. Розвиток міжрегіонального співробітництва.
4. Створення інституціональних умов для регіонального розвитку.

Державна регіональна політика має спрямовуватися насамперед на розв'язання таких проблем: низька інвестиційна привабливість регіонів та інноваційна активність в них; нерозвинена виробнича та соціальна інфраструктура; зростання регіональних диспропорцій у сфері соціально-економічного розвитку регіонів; слабкі міжрегіональні зв'язки; нераціональне використання людського потенціалу.

Характеризуючи сутність, принципи та основні завдання державної регіональної політики, вчений-регіоналіст З.С. Варналій акцентує увагу на наступному [1].

Регіональна політика має спрямовуватися на: створення в усіх регіонах, містах, сільській місцевості, населених пунктах будь-якого масштабу адекватних умов для життєдіяльності людини, реалізації її можливостей, відтворення робочої сили, праці, побуту, відпочинку; поступове зниження антропо- та техногенного тиску на територію з урахуванням екологічної ємності кожного з регіонів, підтримання або відновлення екологічної рівноваги.

Учений-дослідник регіонального розвитку академік М.І. Долішній вважає, що термін «регіональна політика» слід тлумачити в широкому та вузькому розумінні.

У широкому розумінні регіональна політика – це система цілей і дій, що спрямовані на реалізацію інтересів держави щодо регіонів та внутрішніх інтересів самих регіонів, яка реалізується за допомоги методів, що

враховують історичну, етнічну, соціальну, економічну та екологічну специфіку територій [2]. Учений наголошує, що за сьогоденних умов регіональна політика стає вагомим інструментом просторового регулювання соціально-економічного розвитку, особливо в тих сферах, де дія ринкових важелів обмежена (соціальної, екологічної, науково-технічної).

Тільки через механізми регіональної політики як важливого елемента загальнонаціональної стратегії можна активізувати внутрішні потенціали регіонів для соціально-економічного зростання територій і держави в цілому. Саме регіональна політика може стати універсальним засобом ефективного використання внутрішніх регіональних резервів, чого важко досягти за допомоги галузевих методів управління.

На необхідності розглядати регіональну політику держави у контексті глобалізації наголошує науковець В.П. Семиноженко. Він визначає регіональну політику «як діяльність держави, спрямовану на адміністративно-економічну оптимізацію регіональної структури країни та відносин між центром і територіями з метою забезпечення збалансованого розвитку за рахунок максимально ефективного використання внутрішніх і заохочення зовнішніх ресурсів в умовах глобалізації міжнародної економіки.

Останнє дуже важливо, адже жодна країна у світі не може сьогодні серйозно здійснювати свою регіональну політику, не враховуючи потужного чинника глобалізації світової економіки, оскільки її суб'єктами й об'єктами дедалі більше стають окремі частини держави, тобто регіони» [3, с. 16–21].

Таким чином, під регіональною політикою, як правило, розуміють сферу діяльності з управління економічним, соціальним, екологічним і політичним розвитком країни в регіональному аспекті відповідно до заздалегідь розробленої програми. Державна регіональна політика є невід'ємною складовою політики держави, спрямова-

ної на організацію території країни відповідно до державної стратегії розвитку.

Об'єктивними передумовами регіональної політики є структурна неоднорідність простору країни в природно-географічному, ресурсному, економічному, соціальному, етнічному і політичному аспектах. Неоднорідність, інтереси і особливості регіонів мають враховуватися під час проведення будь-якого заходу.

Головні положення державної регіональної політики України.

До головних положень регіональної політики України належать:

✓ *конституційність і законність* – реалізація політики здійснюється відповідно до Конституції та законів України, актів Президента України та Кабінету Міністрів України на засадах чіткого розподілу завдань, повноважень та відповідальності між органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування;

✓ *забезпечення унітарності України та цілісності її території*, зокрема єдність економічного простору на всій території держави, грошово-кредитної, податкової, митної, бюджетної систем;

✓ *максимальне наближення послуг*, що надаються органами державної влади та органами місцевого самоврядування, до безпосередніх споживачів;

✓ *диференційованість надання державної підтримки регіонам* відповідно до умов, критеріїв та строків, визначених законодавством;

✓ *стимулювання тісного співробітництва* між органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування у розробленні та реалізації заходів щодо регіонального розвитку. Зазначені положення були доповнені й конкретизовані у Державній стратегії регіонального розвитку на період до 2015 року.

Так, зазначеною Стратегією передбачалося запровадження планових підходів до управління регіональ-

ним розвитком та удосконалення механізмів його стимулювання, що включає:

- *розроблення та затвердження регіональних стратегій розвитку з визначенням пріоритетів на середньо- та довгострокову перспективу, з урахуванням державних пріоритетних напрямів;*
- *підготовку та укладання угод щодо розвитку регіонів, у яких реалізуються пілотні проекти;*
- *затвердження у державному бюджеті нової бюджетної програми, спрямованої на стимулювання регіонального розвитку;*
- *проведення моніторингу розвитку регіонів, районів і міст обласного значення для визначення проблем, що стримують розвиток територій з ознаками депресивності;*
- *підготовку програм подолання депресивності.*

Стратегічними напрямками регіональної політики України є: досягнення загальнонаціональної єдності та суспільного порозуміння в соціогуманітарному та суспільно-політичному середовищі регіонів України; пошук оптимальної моделі розподілу функцій і повноважень на різних рівнях влади; зміцнення матеріально-фінансових основ місцевого самоврядування та посилення соціального виміру бюджетної політики на місцевому рівні; становлення інноваційно-інвестиційної моделі розвитку як основи конкурентоспроможності регіонів України; модернізація виробничої та соціальної інфраструктури розвитку територій; використання нових ефективних форм взаємодії регіонів із зовнішнім середовищем.

До основних пріоритетів і принципів державної регіональної політики належать:

1. Пріоритет загальнонаціональних інтересів. Це означає, що дії всіх суб'єктів регіональної політики потрібно спрямувати на зміцнення державності України, збереження її територіальної цілісності, вони не повинні загрожувати національній безпеці держави.

2. Пріоритет інтересів регіону в цілому, його населення щодо галузевих, відомчих, корпоративних, а також інтересів окремих суб'єктів господарювання.

3. Поеднання інтересів. Поточні і стратегічні завдання регіональної політики мають враховувати державні, регіональні та місцеві інтереси, а її практичне здійснення – згладжувати можливі суперечності між ними.

4. Всебічне врахування економічних, природних, історичних, технологічних, етнічних, екологічних, соціально-демографічних та інших умов і факторів регіонів з наданням переваги факторам соціальним та екологічним. Це означає потребу диференційованого підходу до регулювання регіональних процесів з урахуванням їхньої специфіки.

5. Пріоритет інноваційного, ресурсоекономного підходу, що полягає, передусім, у структурних трансформаціях господарських комплексів регіонів на користь інноваційних технологій, товарів народного споживання та послуг у разі раціонального обмеження енерго-, водо-, матеріало- та капіталоемних галузей і виробництв.

6. Необхідність поступового зближення рівнів соціально-економічного розвитку регіонів, забезпечення порівнянних соціальних стандартів у всіх регіонах та населених пунктах.

7. Принцип об'єктивності. Поточні завдання регіональної політики мають розкривати пріоритетні напрями загальнонаціональної стратегії соціально-економічного розвитку і відповідати реальним можливостям ресурсного забезпечення заходів щодо їхнього вирішення.

8. Принцип збалансованості критеріїв соціальної справедливості та загальнодержавної ефективності, особливо під час вибору методів і форм державної підтримки окремих територій.

9. Принцип партнерства, який передбачає необхідність налагодження тісного співробітництва між органами державної влади всіх рівнів та органами місцевого

самоврядування, забезпечення політичної стабільності й суспільної злагоди у процесі регіональної політики.

За сучасних умов невідпинного зростання взаємозалежності й взаємопов'язаності як національних економік, так і регіонів, поширення процесів економічної глобалізації дедалі актуальнішими є питання підвищення їхньої конкурентоспроможності як запоруки сталого поступового розвитку. У цьому контексті потрібно ефективніше використовувати конкурентні переваги регіонів України. Регіональні конкурентні переваги – це сукупність природних, соціально-економічних, науково-освітніх, технічних, інформаційних, культурних та інституційних умов, які склалися в регіоні, відрізняють його від інших регіонів і визначають довгострокові перспективи виробництва в ньому товарів і послуг.

Сучасні виклики для регіонального розвитку України

Якщо говорити про виклики регіональній політиці в Україні, то їх можна класифікувати на зовнішні та внутрішні [5, с. 38-39].

Зовнішні виклики:

1. Розгортання глобальних, світових процесів таким чином, що істотно змінюється міжнародний ринок розподілу праці, наростає конкуренція за всі види ресурсів, у першу чергу енергетичні, не тільки ускладнює умови для розвитку України, а й призводить до втрати державою переваг свого геополітичного розміщення як транзитної держави, мосту між Заходом і Сходом, між Північчю та Півднем Європи. Реальні проекти розміщення нових шляхів транзиту російських та середньоазіатських енергоносіїв у Європу поза Україною, а також будівництво автотранспортних коридорів та логістичних центрів авіатранспортних перевезень за межами України лише підтверджує реальність цієї ситуації.

2. Відставання України від розвинутих країн за показниками якості життя громадян, рівня інвестиційної привабливості, конкурентоспроможності та розвине-

ності інноваційного середовища продовжує стрімко наростати. Цей виклик пояснюється не лише об'єднанням передових націй у Європейському Союзі і, як наслідок, різким зростанням можливостей розвитку наших сусідів по європейському дому порівняно з Україною, а й передусім внутрішніми українськими проблемами. Перебування 45-мільйонної держави за рівнем конкурентоспроможності в кінці першої сотні держав світу є ганьбою.

3. Створення потенційного напруження на українських кордонах через формування сусідніми державами на прилеглих до державного кордону України територіях центрів зростання, що призводить до відтоку трудових, інтелектуальних та інших ресурсів з прикордонних регіонів України, додаткової соціальної напруженості в цих регіонах.

Наші сусіди на заході, які стали повноправними членами ЄС, ухвалили свої власні регіональні програми, як, наприклад, програма розвитку Східної Польщі з бюджетом понад 16 млрд євро на 7 років, що має перетворити сусідні з Україною воєводства Польщі на високорозвинені та багаті регіони; з іншого боку, програма розвитку Белгородщини і перетворення Белгорода в альтернативу Харкову.

Аналогічна ситуація і менших відтинках українських кордонів з Угорщиною та Румунією. Ставши членами ЄС, наші західні сусіди отримали значно більші порівняно з Україною можливості для власного розвитку і особливо прикордонних регіонів.

Внутрішні виклики:

1. Відсутність сформованих загальнонаціональних, визнаних суспільством цінностей, які зміцнювали б єдність держави, а також загальнодержавного політичного, економічного, мовного, культурного, інформаційного простору. На жаль, в Україні відбулась «самоавтономізація» регіональних спільнот. Власні телебачення, газети, вищі навчальні заклади, олігархи, історія із своїми міфами. Розмивання спільнот простору призводить до

внутрішніх протистоянь з причин, які для наших сусідів виглядають дрібними на фоні глобальних викликів.

2. Політична структуризація регіонів і намагання використати її разом з проблемами регіонального розвитку, економічними, соціальними, культурними, ментальними та іншими відмінностями між регіонами для загострення політичного протистояння як на національному рівні, так і в міжрегіональних відносинах. Нетерпимість між політичними силами, що мають дуже виразну регіональну електоральну підтримку, призводить до паралічу інститутів демократії, руйнує перші паростки єдності в українському суспільстві, створює загрозу збереженню територіальної цілісності держави.

3. Відсутність адекватної державної регіональної політики ще більш посилила ризики та негативні тенденції українського життя: наростання асиметрії в рівнях розвитку регіонів, деградація села, криза міської мережі, скорочення кількості та погіршення якості трудового потенціалу, посилення міграції з багатьох регіонів України працездатного населення, особливо молоді за межі України.

Поряд з наведеним переліком внутрішніх та зовнішніх викликів регіонального розвитку України, науковці-регіоналісти дають їх більш широко класифікацію.

Основними сучасними викликами регіонального розвитку України є [1, с. 463]:

- по-перше, небезпека загострення міжрегіонального відчуження внаслідок політичної регіоналізації та відмінностей геополітичної орієнтації населення;
- по-друге, порушення ефективної взаємодії по лініях «центр – регіони» та «регіон – регіони»;
- по-третє, намагання штучної економічної та політичної автономізації окремих регіонів;
- по-четверте, значна диференціація регіонів за рівнем економічного розвитку та якістю життя людей;

- по-п'яте, наявність регіональної асиметрії у системі міжбюджетних відносин;
- по-шосте, недосконалість менеджменту на регіональному та місцевому рівнях.

Загрози регіональному розвитку в Україні

Поряд з названими викликами у Посланні Президента України до Верховної Ради 2011 р. наводяться дані щодо загроз стабільному та збалансованому регіональному розвитку, серед яких [6, с. 101-102]:

- відсутність рівноправних, партнерських відносин між центром і регіонами, збереження практики ручного управління, втручання органів державної влади у сферу компетенції місцевого самоврядування;

- домінування переважно екстенсивного типу господарювання на місцевому (регіональному) рівні; високий рівень енергетичної залежності локального виробництва та відсутність структурно-інноваційних зрушень, спрямованих на зменшення матеріалоемності, енергоемності продукції, що виробляється на місцях, її здешевлення та підвищення конкурентоспроможності;

- збереження високих показників монополізації регіональних ринків: особливо це стосується ринків енергетичних ресурсів; ринку послуг (у т. ч. теплопостачання, водовідведення та інших послуг, що надаються сферою ЖКГ; транспорту та зв'язку); ринків продовольства та сільськогосподарської продукції тощо;

- збереження орієнтації промислового виробництва індустріальних і старопромислових регіонів – традиційних лідерів економічного розвитку – на збільшення експорту продукції енергоемного та екологічно-ризикованого виробництва (металургійне, хімічне, деревообробне тощо), яке цілком залежить від короткострокових спорадичних тенденцій поживавлення світової ринкової кон'юнктури на групу сировинних товарів і напівфабрикатів;

- неефективність дотаційних і субвенційних механізмів подолання соціально-економічної відсталості те-

риторій; затримки у підготовці та укладанні угод щодо регіонального розвитку як інструменту реалізації стратегій розвитку регіонів.

Неефективність системи міжрегіонального перерозподілу ресурсів і доходу, наявність зазначених системних загроз посилює диспропорційність соціально-економічного розвитку регіонів, перешкоджає гармонійній взаємодії держави та регіонів у процесі посткризового оновлення національної економіки. Тому Україна потребує нової регіональної політики, орієнтованої на раціоналізацію відносин «центр – регіони» та максимальне сприяння освоєнню і використанню власного економічного потенціалу регіонів.

Необхідність нової регіональної політики

Досягнення нової якості регіонального розвитку вимагає мобілізації та використання наявних у регіоні ресурсів, здатних примножити потенціал розвитку та надати стимули для економічного зростання. Потреба досягнення стабільного та збалансованого регіонального розвитку формує низку завдань у посткризовий період, у тому числі:

- вирівнювання надмірних диспропорцій регіонального розвитку, передусім за соціальними показниками;
- дотримання принципів стабільного та збалансованого регіонального розвитку, гармонійної взаємодії держави та регіонів на основі відмови від «державного патерналізму», активізації місцевої ініціативи, розвитку підприємництва, підвищення дієздатності місцевого самоврядування і місцевих громад;
- стимулювання розвитку на регіональному рівні економічних «точок зростання» та посилення їх взаємозв'язків із периферією; залучення до цього процесу наявних місцевих матеріальних, фінансових і людських ресурсів;
- формування на регіональному рівні розвиненої інфраструктури, в тому числі транспортної, виробничої,

інвестиційної, соціальної, комунікаційної тощо. Орієнтирами розвитку інфраструктури є усунення перешкод на шляху залучення місцевої економіки до процесів регіональної та міжрегіональної кооперації;

➤ формування єдиного загальнонаціонального економічного простору для здійснення господарської та комунікаційної політики, створення сприятливих умов для розвитку проблемних (периферійних і віддалених) територій;

➤ розвиток регіональних і міжрегіональних кластерів, індустріальних парків як основи реалізації інноваційно-інвестиційних структурних зрушень, створення нових робочих місць тощо;

➤ створення на регіональному рівні ефективних господарських структур, орієнтованих на інтенсифікацію використання регіонального потенціалу;

➤ розширення участі громадськості у вирішенні питань розвитку територій, забезпечення відкритості інформації, налагодження прозорого моніторингу соціально-економічного розвитку територій.

Досягнення нової якості регіонального розвитку вимагає застосування партнерських підходів у відносинах держави та регіонів. Цілями розвитку партнерських відносин держави та регіонів є максимальне узгодження інтересів усіх суб'єктів регіональної політики, сприяння конкуренції регіонів за отримання ресурсів державної підтримки, а також перехід від дотаційних до інвестиційних і договірних форм відносин між державою та регіонами.

Пріоритетними напрямками забезпечення партнерства держави та регіонів є:

- модернізація відносин «держава – регіон – громада» шляхом удосконалення нормативно-правового забезпечення регіонального розвитку; мінімізація практики «ручного управління» регіонами;

- реформування адміністративно-територіального устрою, оптимізація державного управління на міс-

цях і підвищення його ефективності, усунення дублювання та зайвих рівнів адміністрування;

- формування розвиненого інституційного середовища розвитку регіонів шляхом активізації діяльності агенцій та фондів регіонального розвитку;

- забезпечення регіонального виміру реалізації «національних проектів» розвитку України;

- покращення інвестиційного клімату в регіонах, у тому числі за рахунок формування системи перспективних інвестиційних проектів, підготовлених за міжнародними стандартами, створення «єдиного вікна» для роботи з інвесторами.

Євроінтеграційна стратегія України вимагає й оновлення моделей транскордонного співробітництва. На законодавчому рівні мають бути усунені бар'єри для співпраці України з європейськими організаціями, фондами та інституціями, що регулюють питання регіонального розвитку. Транскордонне співробітництво має розширитися до реалізації конкретних інвестиційних проектів.

Реформування бюджетного забезпечення регіонального розвитку має здійснюватися у напрямі зменшення частки державних ресурсів, отримуваних органами місцевого самоврядування, і збільшення частки самостійно мобілізованих ресурсів. *Таких цілей можна досягти завдяки розширенню фіскальної бази та пошуку небюджетних ресурсів для реалізації політики місцевого розвитку, у тому числі у спосіб:*

- ✓ зміцнення місцевих бюджетів і реформування міжбюджетних відносин у напрямі розширення фінансової спроможності громад;

- ✓ оптимізації нормативів урахування регіональної специфіки при обчисленні обсягу міжбюджетних трансфертів;

- ✓ широкого запровадження програмно-цільового методу планування і використання бюджетних коштів;

✓ мобілізації місцевих джерел фінансових ресурсів, насамперед місцевих запозичень, активізації діяльності органів місцевого самоврядування на фондовому та кредитному ринках;

✓ передання частки надходжень від податку на доходи фізичних осіб і плати за землю до бюджету розвитку з метою створення фінансових можливостей для довгострокового інвестування;

✓ створення Державного фонду регіонального розвитку, що має відповідати за фінансування локальних проектів стратегічного значення, визначати точкові проекти в регіонах для фінансування з метою надання регіонам стимулів до подальшого саморозвитку.

Суттєве збільшення економічної спроможності кожної територіальної громади, зростання реальних можливостей щодо задіяння потенціалу нефіскальних джерел фінансування розвитку регіонів (регіональних цільових фондів, муніципальних цінних паперів, інституцій регіональної фінансової інфраструктури тощо) дозволить реалізувати ідеї бюджетної децентралізації, практично втілити принцип субсидіарності та реально розширити повноваження органів місцевого самоврядування при вирішенні нагальних проблем місцевого (регіонального) розвитку.

У комплексі такі заходи підвищать прогнозованість і керованість процесів реалізації потенціалу розвитку економік регіонів, забезпечать їх соціальну орієнтованість і спрямованість на гарантування безпечного та комфортного проживання людей на всій території України.

Окремо слід зазначити, що регіональна політика в країнах Європейського Союзу підпорядкована вирішенню аналогічних завдань, має схожі принципи та стратегічні пріоритети. Тому аналіз головних принципів, завдань та механізму реалізації регіональної політики ЄС становить особливий інтерес, адже:

- сприяє кращому розумінню перспектив міжрегіонального та транскордонного співробітництва України з Європейським Союзом (Україна з приєднанням держав Центрально-Східної Європи до Євросоюзу має спільний кордон з ЄС);
- імплементація головних принципів регіональної політики ЄС у національне законодавство України сприятиме реалізації одного з пріоритетів зовнішньої політики України – євроінтеграції;
- створення відповідної інфраструктури як системи інституцій (інструментів) для регулювання єврорегіональної політики в Україні є обов'язковою умовою для вступу будь-якої держави в Європейський Союз, отже і для України [7, с.27].

Як зазначає автор монографії Єва Кіш, «в Європі на сьогодні існують чотири основні концептуально-теоретичні підходи до розвитку єврорегіонального співробітництва та міжнародної регіональної інтеграції [8]:

Перший – інтеграція як процес усунення перешкод, які заважають інтеграції ринків товарів, послуг, капіталу та робочої сили. Його методологічна основа – неоліберальна теорія (деякими дослідниками визначається як ринковий підхід).

Другий – міжрегіональна, як і загальноєвропейська інтеграція, розглядається як поступова передача повноважень національними владами наднаціональним структурам. Це – спроба синтезу неокейнсіанської та інституціональної теорій (також визначається як інституційний підхід).

Третій – так званий «сітьовий», чи «мережевий» підхід; розглядає соціально-економічний простір як систему транснаціональних макрорегіонів, що перетинаються.

Четвертий – це сценарій просторового розвитку Європи на найближчі 50 років, який отримав назву концепції «Червоного восьминога». Він передбачає, що до

2026 року в Європі і надалі найбільш розвинутою територією буде центральне ядро, яке ще називається «синій банан». Але невдовзі від нього протягнуться своєрідні «коридори розвитку» («щупальці»), які досягатимуть всіх віддалених кутків Європи. Вздовж них формуватимуться могутні транскордонні агломерації («Червоний банан») [8, с. 98]».

У той же час Є.Б.Кіш зазначає існуючі недоліки в концепціях регіональної політики, які можна сфокусувати у трьох вимірах [8, с. 99]:

1) регіони, які відстають за своїм розвитком, неспроможні на закріплення конкурентоспроможності своїх регіональних структур, навіть за рахунок кількісного росту, з іншого боку, встановлення структур «ззовні» сприяє більшій залежності регіонів від субсидій;

2) пріоритет індустріалізації регіонів з часом втратив актуальне значення щодо розвитку концепції проблем регіонів;

3) незважаючи на мету збалансованого розвитку, традиційна регіональна політика в основному ігнорувала недоліки регіонів, адже економічне зростання було єдиним виміром успіху за умов жорсткої конкуренції.

Таким чином, головною метою державної регіональної політики України на сучасному етапі розвитку є створення умов, що дозволять регіонам повністю реалізувати наявний потенціал, зробити максимальний внесок у національну економіку, здобути конкурентні переваги на зовнішньому ринку [1, с. 63-64].

Стратегічними завданнями регіональної політики вважають підвищення конкурентоспроможності регіонів та зміцнення їхнього ресурсного потенціалу, забезпечення розвитку людських ресурсів, розвиток міжрегіонального співробітництва.

Пріоритетними шляхами вирішення цих завдань є вдосконалення державного регулювання у сфері соціально-економічного розвитку регіонів, відповідних пра-

вових, організаційних, економічних механізмів, а також підвищення ролі та відповідальності місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування за вирішення покладених на них повноважень і завдань.

Сучасні моделі регіонального співробітництва та розвитку

Україна проводить державну регіональну політику, засновану на європейських цінностях, засадах демократії та національної єдності, орієнтовану на підвищення економічних і соціальних стандартів життя населення кожного регіону. З метою надання більших повноважень регіонам державна регіональна стратегія спрямовується на подолання інституційних, соціально-економічних та морально-психологічних перешкод гармонійного розвитку регіонів як складових єдиної держави. Метою регіональної політики є створення умов для динамічного, збалансованого соціально-економічного розвитку регіонів, поглиблення процесів ринкової трансформації, підвищення рівня життя населення, забезпечення гарантованих державою соціальних стандартів для кожного її громадянина.

Будь-яка регіональна політика, а особливо активна політика, передбачає процес формування сприятливих передумов для підвищення конкурентоспроможності регіонів. Сьогодні саме цей аспект є ключовим стратегічним пріоритетом регіональної політики України. Говорячи про сучасні моделі єврорегіонального розвитку, слід зазначити, що дефініція «модель» пов'язана передусім з наявністю двох принципових підходів до ідентифікації [1, с. 617, 619], – відзначає вчений-регіоналіст З.С. Варналій.

Перший з них визначає модель як довільну множину значень елементів з певними функціями. З цього випливає, що з позиції математичної логіки модель є формулою (функцією), яка пов'язує кілька взаємозумовлених чинників відповідного соціального чи економічного процесу.

Другий підхід характеризує погляд на модель як можливість глибокого аналізу певних явищ у суспільно-му житті. Відомий англійський «Словник сучасної економіки Макміллана» визначає модель як «формальну або неформальну структуру аналізу, що прагне абстрагуватися від складнощів реального світу, але зберегти характеристики економічної системи, що дозволяє зрозуміти поведінкові, організаційні і технічні взаємозв'язки, які лежать в основі аналізованої системи. Метою ж полегшення пояснення економічних явищ і є розробка економічних прогнозів регіону, галузі, підприємницької структури тощо» [1, с. 618].

З огляду на це дещо інше тлумачення може дати поняття «індикативна модель», яка має лише дослівний характер і дозволяє по-іншому, ніж це робилося в минулі роки, інтерпретувати існуючі нині макроекономічні показники чи отримані нові дані, формули, результати тощо.

Таким чином, моделі в сучасній системі економічного розвитку та регіонального співробітництва можуть розглядатися з трьох позицій:

1) *глобальні (національні) економічні*, які передбачають відповідний механізм і інструментарій регулювання макроекономічних пропорцій;

2) *математичні (чи логіко-математичні)* вказують такий апарат, що дозволяє значно краще, ніж за допомогою традиційних інструментів, ідентифікувати те чи інше соціально-економічне явище в процесі регіонального співробітництва;

3) *прогнозні*, за рахунок використання селективних механізмів, інструментів та дослідного апарату попередніх моделей дозволяють з високим ступенем достовірності передбачати темпи розвитку та кінцеві результати відповідних змін в соціально-економічному житті суспільства.

З огляду на це можна зробити висновок, що регіональна модель може розглядатися як частина національ-

ної, а тому механізми та інструменти її реалізації будуть тісно пов'язані з методами регулювання пропорцій, що впливають із конкретних особливостей домінуючої в країні парадигми. В основному їх можна звести до п'яти груп [1, с. 617, 619]:

1. *Ліберальна, неоліберальна чи приватно-корпоративна* – характерна для англосаксонських країн (США, Австралія, Нова Зеландія). Для неї притаманні: низька питома вага державної власності, законодавче забезпечення максимальної свободи суб'єктів ринку, низька питома вага державного бюджету в структурі ВВП.

2. *Соціально-ринкове господарство* – притаманна для країн-членів ЄС, Канади та Ізраїлю. Інколи її називають соціал-демократичною (соціал-ліберальною) моделлю. Характерним для неї є перерозподіл доходів приватного сектора через податкову систему. Частка держбюджету в ВВП перевищує 50%, розвинута система соціальної підтримки, яка здійснюється не на рівні підприємств, а на національному рівні.

3. *Азійсько-тихоокеанська модель* – характерна для Японії, Південної Кореї, Тайваню, Сінгапуру. Полягає у рідкісній гармонізації інтересів підприємців та держави, експортній орієнтації економіки та організації фірм на довготермінову перспективу.

4. *Соціалістична* – представлена невеликою кількістю країн (Куба, В'єтнам, Північна Корея). Планова економіка, що панувала в них, призвела до значних спотворень у виробництві та розподілі, вичерпала екстенсивний шлях розвитку господарства і сформувала низьку конкурентоспроможність національної економіки.

5. *Пострадянська* – притаманна для Білорусі, Туркменістану, Казахстану, Молдови. В економічному плані вона являє собою конгломерат як ринкових моделей правління регіональним розвитком, так і традиційних соціалістичних, пов'язаних з активним адмініструванням і спрямуванням розвитку окремих територій за ра-

хунок значних дотацій з боку національних бюджетів депресивним регіонам.

Аналізуючи сучасні моделі регіонального розвитку, слід зазначити велику кількість інструментів регіонального розвитку, розроблених державними органами, які можуть застосовуватися в різний спосіб. «Не існує єдиного підходу до здійснення «регіонального розвитку», – відзначають науковці Інституту громадянського суспільства [2, с. 10-11].

По-перше, регіональний розвиток сам по собі не пов'язаний з автоматичною необхідністю реформування держави або її політичних чи адміністративних інституцій. Чимало країн запровадили форми «регіонального розвитку», які фундаментально не вимагають суттєвої модифікації суспільних або державних органів чи перегляду їхніх повноважень. Такою, як правило, але не завжди, є ситуація в невеликих країнах – Ірландії, Норвегії, Швеції, Фінляндії, Нідерландах; такою, принаймні до 1998 року, була вона й у Великій Британії – скрізь існують форми втручання на рівні регіонів (або безпосередньо з боку держави, або через місцеві інституції), але жодна з них не вимагала проведення масштабних реформ державних інститутів.

Процеси регіонального розвитку, що мають такий характер, ми можемо назвати функціональними, на відміну від політичних та адміністративних. Функціональний регіональний розвиток має на меті, головним чином, економічний розвиток і може й не супроводжуватися ширшими політичними процесами на зразок децентралізації чи регіоналізації держави. У принципі ті країни, котрі в контексті політики регіонального розвитку ЄС розробили певну форму функціонального регіонального розвитку, загалом не здійснювали ніяких основоположних реформ державних інститутів.

Водночас на практиці існували випадки, коли більш широкі процеси децентралізації або регіоналіза-

ції держави (як правило, з політичних або інших нееконімічних міркувань) здійснювалися одночасно зі створенням структур регіонального розвитку або в рамках створення таких структур. У таких випадках часто проходить перегляд конфігурації державних інвестицій (та час від часу податкових повноважень), внаслідок яких формується певна регіональна політика або навіть відбувається регіоналізація. Саме це трапилось в Західній Німеччині після війни, Іспанії після 1981 р., Італії (у дедалі більшому обсязі після 1970 р.), Бельгії (після 1980 р.). Великій Британії (після 1997 р.), Польщі з 1999 р., Чехії з 2001 р. та, певною мірою, у Франції після 1982 р. Деякі з цих країн уже проводили політику функціонального регіонального розвитку в тій чи іншій формі, як правило, на основі іншої логіки, але поглиблене реформування держави вело до децентралізації та регіоналізації.

Попри це, здійснення регіонального розвитку в суто економічних /функціональних рамках є цілком можливим. Саме так, у загальних рисах, виглядає ситуація в Україні.

Список використаних джерел

1. Про стимулювання розвитку регіонів: Закон України від 08.09.2005 № 2850-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [http://kodeksy.com.ua /pro_stimulyuvannya_rozvitku_regioniv.htm](http://kodeksy.com.ua/pro_stimulyuvannya_rozvitku_regioniv.htm)
2. Про затвердження Державної програми розвитку транскордонного співробітництва на 2007–2010 роки: Постанова Кабінету Міністрів України від 27 грудня 2006 р. № 1819 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1819-2006-%D0%BF>
3. Державна регіональна політика України: особливості та стратегічні пріоритети: монографія; за ред. З.С. Варналя. – К.: НІСД, 2077. – 768 с.

4. Ващук Ф.Г. Пріоритети державної стратегії регіонального розвитку України та роль інституціональних об'єднань у процесі її реалізації / Ф.Г.Ващук // Єврорегіональне співробітництво України та його інтеграційний потенціал: зб. наук. пр. за матеріалами круглого столу експертів (м. Ужгород, 20 квітня 2012 р.) /відп. ред. І.В. Артьомов. – Ужгород: ЗақДУ, 2012.
5. Про транскордонне співробітництво: Закон України від 24.06.2004 № 1861-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1861-15>
6. Регіональне співробітництво між Україною та ЄС // Офіційний веб-сайт Міністерства закордонних справ України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://mfa.gov.ua/ua/about-ukraine/european-integration/eu-regional-cooperation>.
7. Артьомов І.В. Транскордонне співробітництво в євроінтеграційній стратегії України: монографія / І.В. Артьомов. – Ужгород: Ліра, 2009. – 520 с.
8. Про внутрішнє та зовнішнє становище України в 2012 році : Щорічне послання Президента України до Верховної Ради України. – К. : НІСД, 2012. – 256 с.; проекти Закону України «Про засади державної регіональної політики», постанови Кабінету Міністрів України «Про затвердження Типового положення про Агенцію регіонального розвитку» від 09.02.2011 року, постанови Кабінету Міністрів України «Про Методику моніторингу реалізації державної регіональної політики» від 09.02.2011 // Регіональна політика: правове регулювання. Світовий та український досвід. – Видання друге, доповнене / за заг. ред. А. Ткачука. – К.: Леста, 2011.

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРІВ

Артёмов Іван Володимирович, кандидат історичних наук, доцент, директор НН Інституту євроінтеграційних досліджень ДВНЗ «УжНУ»

Волощук Сергій Михайлович, кандидат історичних наук, доцент, доцент кафедри нової і новітньої історії та історіографії ДВНЗ «УжНУ»

Діус Наталія Олександрівна, провідний спеціаліст НН Інституту євроінтеграційних досліджень ДВНЗ «УжНУ»

Кляп Маріанна Іванівна, кандидат педагогічних наук, доцент, заступник директора НН Інституту євроінтеграційних досліджень ДВНЗ «УжНУ»

Кривенкова Руслана Юріївна, асистент кафедри туризму ДВНЗ «УжНУ»

Лукша Олег Васильович, кандидат фізико-математичних наук, доцент, директор Міжнародного інституту людини і глобалістики «Ноосфера»

Марина Мірела Василівна, асистент кафедри міжнародного бізнесу, менеджменту та логістики ДВНЗ «УжНУ»

Мателешко Юрій Павлович, кандидат історичних наук, доцент, доцент кафедри країнознавства ДВНЗ «УжНУ»

Менджул Марія Василівна, кандидат юридичних наук, доцент, в.о. завідувача кафедри міжнародного приватного права, правосуддя та адвокатури ДВНЗ «УжНУ»

Моца Андрій Андрійович, кандидат юридичних наук, старший викладач кафедри міжнародних економічних відносин факультету міжнародних відносин, провідний спеціаліст НН Інституту євроінтеграційних досліджень ДВНЗ «УжНУ»

Онучко Тетяна, студентка магістратури спеціальності «Країнознавство» («Регіонознавство») Євразійського національного університету ім.Л.М.Гумільова (м.Астана, Республіка Казахстан)

Рябокоть Павло Андрійович, науковий співробітник Агентства місцевого розвитку та інформаційних ресурсів «Європоліс», здобувач кафедри міжнародного бізнесу, менеджменту та логістики ДВНЗ «УжНУ»

Тодоров Ігор Ярославович, доктор історичних наук, професор, професор кафедри країнознавства ДВНЗ «УжНУ»

Тодорова Наталія Юріївна, кандидат філологічних наук, доцент, доцент кафедри полікультурної освіти та перекладу ДВНЗ «УжНУ»

Токар Петро Васильович, кандидат соціологічних наук, директор Українського центру науки і культури при Посольстві України в Республіці Казахстан, закордонний професор Євразійського національного університету ім. Л.М.Гумільова (м.Астана, Республіка Казахстан)

Черленяк Іван Іванович, доктор наук з державного управління, професор, завідувач кафедри міжнародного бізнесу, менеджменту та логістики ДВНЗ «УжНУ»

AUTHORS

Artyomov Ivan, Candidate of Sciences (History), Associate Professor, Educational and Research Institute of European Integration Studies of the Uzhgorod National University (director)

Voloschuk Serhiy, Candidate of Sciences (History), Associate Professor, Associate Professor of the Department of the New and Newest History and Historiography of the Uzhgorod National University

Dius Nataliya, Senior Researcher in the Educational and Research Institute of European Integration Studies of the Uzhgorod National University

Klyap Marianna, Candidate of Sciences (Pedagogics), Associate Professor, Educational and Research Institute of European Integration Studies of the Uzhgorod National University (deputy director)

Kryvenkova Ruslana, assistant of the department of tourism of the Uzhgorod National University

Luksha Oleh, Candidate of Sciences (Physics and Mathematics), Assistant Professor, International Institute of Human and Globalists' «Noosfera» (director)

Maryna Mirela, Assistant in the Department of International Business, Management and Logistics, Uzhgorod National University

Mateleshko Yuriy, Candidate of Sciences (History), Associate Professor of the Department of Country Studies of the Uzhgorod National University

Mendzhul Mariya, Candidate of Sciences (Law), Associate Professor, Head of the Department of International Private Law, Justice and Advocacy of the Uzhgorod National University

Motsa Andriy, Candidate of Sciences (Law), Senior Researcher in the Educational and Research Institute of European Integration Studies, Senior Lecturer in the Faculty of International Relations of the Uzhgorod National University

Onuchko Tetyana, graduate student of the Eurasian National University after L.Gumilyov (Astana, Kazakhstan), specialty «Country Studies» («Regional Studies»)

Ruban Svyatoslav, graduate student of the Eurasian National University after L.Gumilyov (Astana, Kazakhstan), specialty «Political Science»

Ryabokon' Pavlo, Researcher in the Agency of Local Development and Information Resources «Europolis», postgraduate student in the Department of International Business, Management and Logistics of the Uzhgorod National University

Todorov Ihor, Doctor of Sciences (History), Professor, Professor of the Department of Country Studies of the Uzhgorod National University

Todorova Nataliya, Candidate of Sciences (Philology), Associate Professor, Associate Professor of the Department of Multicultural Education and Translation of the Uzhgorod National University

Tokar Petro, Candidate of Sciences (Sociology), Ukrainian Center of the Science and Culture in the Embassy of Ukraine in Republic of Kazakhstan (director), foreign professor of the Eurasian National University after L.Gumilyov (Astana, Kazakhstan)

Cherlenyak Ivan, Doctor of Sciences (Public Administration), Professor, Head of the Department of International Business, Management and Logistics of the Uzhgorod National University

Наукове видання

ГЕОПОЛІТИКА УКРАЇНИ: ІСТОРІЯ І СУЧАСНІСТЬ

Збірник наукових праць

Випуск 1 (14)

*Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу
масової інформації КВ № 20545-10345ПР,
видане Міністерством юстиції України 15.01.2014 р.*

Відповідальний редактор:
Кляп М.І.

Коректура: Алексеева Т.М., Середа Л.І.
Технічна редакція: Іванова М.І., Гурчумелія О.І.
Комп'ютерна верстка, обкладинка: Бродич А.І.

Підписано до друку 14.10.2015 р.
Гарнітура Palatino Linotype
Формат 60x84/16 Зам. №126/1
Ум. друк. арк. 13,71
Тираж 100 прим.

Оригінал-макет виготовлено
в редакційно-видавничому відділі
видавництва УжНУ «Говерла»:
88015, м. Ужгород, вул. Заньковецької, 89
dep-editors@uzhnu.edu.ua

Видавництво УжНУ «Говерла».
88000, м. Ужгород, вул. Капітульна, 18. E-mail: hoverla@i.ua
Свідоцтво про внесення до державного реєстру
видавців, виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції
Серія 3г № 32 від 31 травня 2006 року

Віддруковано:
ПП «А.А. Демидов»
88000, м. Ужгород, вул. Митрака, 25

Г36

Геополітика України: історія і сучасність: збірник наукових праць. Вип. 1 (14). /ред. кол.: І.В.Артёмов (голова) та ін. – Ужгород: ДВНЗ «УжНУ», 2015. – 236 с.

ISSN 2078-1431

У збірнику наукових праць представлено основні результати наукових досліджень науковців та викладачів УжНУ щодо стану українсько-російських відносин на сучасному етапі. Досліджена руйнівна роль політичної кризи та гібридної війни на Сході України, їх вплив на політичний діалог та економічні відносини між Україною та Російською Федерацією.

УДК 327 (477)
ББК 66.011.3 (4 Укр)